ses püsti karanud ja selle koleda mõttega wõidelnud, et ehk noormees selle ukse saab lahti tegema, mille taga werejänuline tiiger ootas.

Aga weel palju sagedamini oli ta teda teise ukse ees näinud! Kuda oli ta oma rasketes unenägudes haimbaid kiristanud ja juukseid rebinud, kui noortmeest rõõmu pärast wärisema nägi, kui uksest neiu wälja astus. Kuda oli ta süda näriwas walus põlenud, kui nägi, kuda noormees sellele neiule wastu tormas, kelle silmad särasiwad ja põsed õnne pärast õhetasiwad; kui noormees ta uksest wälja tõi, uuesti kingitud elu ja õnne pärast särades; kui ta rahwa rõõmuhõiskamist kuulis ja pidukellade mahe heli ta kõrwu kostis; kui ta preestrid nägi ühes rõõmsate pulmalistega, kuda see noore paarile ligines ja neid tema silma all meheks ja naeseks laulatas, ja kui siis noorpaar lilledega külwatud teel areenast rahwa hõiskamise saatusel lahkus, kuna tema meeleheitlist kisa keegi tähele ei pannud!

Kas ei oleks sarnatsel lool mitte parem, kui noormees kobe sureks ja õndsas taewas tema pääle ootaks?

Ja siisgi, kole tiiger, surmakarjatus, weri!

Printsess oli oma otsuse, mida ta silmapilgul teatanud, alles pika wõitlemise, pikkade uneta ööda järele teinud. Teades, et tema käest seda küsitakse, oli ta oma wastuse kindlaks teinud ja, ilma et silmapilkugi oleks wiiwitanud, kätt paremale poole liigutanud.

Küsimise pääle, missugune neiu otsus oli, ei saa mitte nii kergesti wastata, ja mina ei taha end ka üksi nii targaks pidada, et selle pääle wastuse annaksin; sellepärast panen selle küsimise teile kõigile ette: Kes tuli lahti tehtud uksest wälja — neiu wõi tiiger? Andke mulle selle küsimise pääle lahkesti wastust, auustatud kalendri lugejad!

II.

Peaaegu aasta oli sellest saadik mööda läinud, kui ühel päewal kaugelt maalt wiis saadikut kuninga paleesse tuliwad. Auuwäärt wõõrad saiwad ühe kõrge ametniku ette wiidud, kellele nad auupaklikult oma soowi teada andsiwad.

„Kõige auulisem herra!“ rääkis saatekonna juhataja, „ühel meie suguwennal on õnn olnud sel tähtsal päewal siin teie auuwäärilises päälinnas wiibida, mill üks noormees, kes julgenud oli oma silmad üles kõrge kuningatütre poole tõsta, ühte neist kahest uksest awama pidi, mis teie auustamise wäärt areenas on, ilma et ta teadnud oleks, kas sellest kiskja tiiger ehk ilus neiu wälja tuleb. Meie suguwend, auus, aga ara loomuga mees, kes ka päältwatajate keskel wiibis, on nii suuresse ärewusesse sattunud, et ta sel silmapilgul, mil noormees ustele lähenenud, hirmu pärast areenast wälja jooksnud, kameeli selga astunud ja nii ruttu kui wõimalik kodu kihutanud.

„Lugu, mida ta meile kodus jutustas, pani kõik ärewusesse, ainult seda kahetsesime südamest, et ta loo lõppu ei olnud ära oodanud. Meie lootsime nimelt, et warsti selle üle lähemaid sõnumid saame, aga paraku ei tulnud kuni meie ärareisimise päewani kedagi teie auuwäärt riigist meie juurde, kes meile asja lõppu oleks teada anda wõinud. Wiimaks waliti saatekond ja anti sellele käsk, siia tulla ja küsida: Kes tuli lahti tehtud uksest wälja, neiu wõi tiiger?“

Kui ametnik auuwärt saadikute soowi oli kuuluud, wiis ta nad sisemistesse ruumidesse, kus nad pehmete patjade pääl aset wõtsiwad, ja kus neile kohwi, tubakat ja mitmed muud karastawad kinnitust pakuti. Siis wõttis ametnik saadikute kõrwal istet ja rääkis:

„Kõige auuwäärilisemad wõõrad! Enne kui teile teie

Eesti rahwa Kasuline Kalender 1898, lk. 23